

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6426/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu tog suda Ani Santini Gazilj, u pravnoj stvari tužitelja Hrvoja Matijevića iz Suze (Kneževi Vinogradi), Košut Lajoša 10, OIB: 05632603553, kojeg zastupa punomoćnik Goran Devrnja, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 10. rujna 2026., u prisutnosti tužitelja i zamjenice punomoćnika tužitelja Lee Korone - odvjetničke vježbenice i zamjenice punomoćnika tuženika Lorene Bakić - odvjetnice, dana 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 3205318135/06 od 14.03.2006. sklopljenog između tužitelja HRVOJE MATIJEVIĆ, Košut Lajoša 10, Suza, OIB: 05632603553 i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, a koja:

- u dijelu čl. 2. glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora."

II Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 da tužitelju Hrvoju Matijeviću, Košut Lajoša 10, Suza, OIB: 05632603553, isplati iznosa od 555,56 eur sa zateznim kamatama tekućim od 9. listopada 2025. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 da tužitelju Hrvoju Matijeviću, Košut Lajoša 10, Suza, OIB: 05632603553 isplati iznos od 1.042,15 eur, u roku od 15 dana.

IV Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu za isplatu zatezne kamate na iznos od 1.042,15 eur za razdoblje od dana donošenja presude do isplate.

V Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 naknaditi tužitelju Hrvoju Matijeviću, Košut Lajoša 10, Suza, OIB: 05632603553 trošak parničnog postupka u iznosu od 657,50 eur sa zateznim kamatama tekućim od 30. rujna 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 14.03.2006. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj: 3205318135/06, a kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 128.500,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, da je odredbom dijela čl. 2. predmetnog Ugovora tuženik obvezao tužitelja na plaćanje svih naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, među čime je tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima (tzv. ulazna naknada). Tužitelj navodi da sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe čl. 81. st. 1 i st. 2 i čl. 82., alineja 10 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem, da je tuženik tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga prilikom isplate kredita za iznos od 4.185,85 kn (555,56 EUR), nezakonito i potpuno netransparentno mu nametnuvši apstraktnu ulaznu naknadu, a nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditiranog iznosa, isti je obračunavao i tužitelju zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita te je na taj način prouzrokovao neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu ovdje tužitelja. Slijedom navedenog tužitelj tužbenim zahtjevom zahtjeva utvrditi da je ništetan dio odredbe čl. 2. ugovora o kreditu broj 3205318135/06 od 14.03.2006. koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, naložiti tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 555,56 eur sa zateznim kamatama tekućim od 9. listopada 2025. do isplate, iznos od 1.042,15 eur po osnovi uglavničene zatezne kamate na iznos od 555,56 eur te naknaditi trošak parničnog postupka sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate.

1. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, visinu te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu, ističe prigovor zastare na sve iznose iz kondemnatornih tužbenih zahtjeva te navodi da tužitelj nije dokazao potrošačko svojstvo. Tuženik navodi da tužitelj nema pravo potraživati kamatu na zahtjev iz tč. III. tužbenog zahtjeva jer se isti odnosi na zakonsku zateznu kamatu iskazanu u apsolutnom iznosu koja i nadalje predstavlja sporedno potraživanje jer i dalje teče na iznos glavne tražbine iz tč. II. tužbenog zahtjeva s obzirom da glavna tražbina nije izmirena, u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom, navodi da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva iz odredbe članka čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu temelji, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača te ističe kako je plaćanje naknada banci uvriježeno u poslovanju kreditnih institucija. Tuženik navodi da sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, da u konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva je ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu, da je visina naknade također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge pa uopće nije dopušteno ocjenjivati da li je predmetna odredba nepoštena, da je naknada naplaćena u postotku od 0,70% iznosa kredita temeljem Odluke o tarifi naknada za usluge (2006. godina) i točke Odluke B3.4.1. obrada kreditnog zahtjeva (1% iznosa od kredita) i B3.4.5. Obrada kreditnog zahtjeva za vlasnike paket – računa – modeli Expert i Zlatni (30% popusta). Tuženik navodi da je tužitelj o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva bio informiran i od strane osobnog bankara koji su imali jasnu uputu da prilikom razgovora o odobravanju kredita upoznaju klijente s obvezom plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva te da ih u tome smislu informiraju da naknadu za obradu kreditnog zahtjeva mogu platiti iz vlastitih sredstva ili iz sredstva kredita, da je obveza plaćanja naknade također propisana Općim uvjetima poslovanja Banke, da je neosnovano shvaćanje tužitelja, da bi naknada za obradu kreditnog zahtjeva prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača jer činjenica da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo, još sama po sebi nipošto ne znači da uz to ne treba posebno dokazati da u konkretnom slučaju nije došlo do takve, značajne neravnoteže, da u slučaju kada je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u vrijeme sklapanja ugovora bila: izričito zakonski dopuštena; ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način u čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu; određena u postotnom iznosu kredita te tužitelju još dodatno umanjena zbog korištenja pogodnosti; određena odnosno određiva i lako provjerljiva u svakom trenutku; ekvivalentna izvršenim uslugama banke; tuženik smatra kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama odnosno da bi naknada bila nerazmjerna iznosu zajma i/ili povrijedila načelo dobre vjere pa da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Tuženik navodi da su naknadom za obradu kreditnog zahtjeva pokrивane usluge i troškovi poput: troškovi rada, administrativni troškovi i amortizacija, troškovi provizija i naknada, troškovi poreza i drugi administrativnih davanja. Zaključno

tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti i naložiti tužitelju da tuženiku naknadi trošak postupka.

2. Imajući u vidu da je tuženik osporio u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) i isplate iznosa od 555,56 eur po osnovi plaćene naknade (glavnica) i iznosa od 1.042,15 eur po osnovi kamate na iznos glavnice izražene u apsolutnom iznosu (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva). U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na isplatu iznosa od 555,56 eur jer doista u ovoj situaciji, u smislu čl. 35. i 40. ZPP-a, deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu i to glavnog zahtjeva sukladno odredbi čl. 35. st. 1. i st. 2. ZPP-a. Stoga sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužitelja u iznosu od 1.400,00 eur suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik, pa je stoga odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 555,56 eur i odlučio kao u izreci rješenja od 10. rujna 2026.

3. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u: potvrdu tuženika od 12. lipnja 2025. (list 6 spisa), Ugovor o kreditu broj 3205318135/06 od 14. ožujka 2006. (list 7-17 spisa), Odluka o tarifi naknada za usluge (list 37-41 spisa), Uputu za odobrenje kredita građanima (list 42-44 spisa), Opće uvjete poslovanja (list 45-49 spisa) i izveo dokaz saslušanjem tužitelja.

4. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnim dijela odredbe čl. 2. ugovora o kreditu broj 3205318135/06 od 14. ožujka 2006. kojim je ugovoreno plaćanje naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora te zahtjev za isplatu iznosa naplaćenog na temelju navedene odredbe i zateznih kamata na plaćeni iznos naknade za razdoblje do 8. listopada 2025. (izražene u apsolutnom iznosu).

6. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 3205318135/06 utvrđeno je da je isti zaključen 14. ožujka 2006. između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita dana 14. ožujka 2006. u iznosu od 128.500,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunato prema srednjem Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita (čl.1.), s namjenom za kupnju stana (čl.6.), da je dijelom čl. 2. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora.

7. Tužitelj je u svom iskazu, kojeg je sud ocijenio kao iskren i uvjerljiv, iskazao da mu je kredit trebao za kupnju stan za život njega i obitelji, da su mu u banci dali ugovor, rečeno mu je što mora platiti i kojeg dana u mjesecu ali mu posebno odredbe ugovora nisu objašnjavane pa tako ni odredba o naknadi, niti od čega bi se naknada sastojala, da je pročitao glavne stvari ugovora prije potpisivanja, da nije tražio nikakva pojašnjenja jer je ugovor bio spreman i ukoliko je želio kredit morao je potpisati taj ugovor, da nije imao dojam da se može išta pregovarati, dobio je pripremljeni

standardni ugovor od banke koji ako želi kredit je morao potpisati, a bio je i dosta mlad. Na pitanje tuženika je li bio upoznat s iznosom naknade tužitelj je iskazao da mu je bilo rečeno što kada treba platiti, ali tu je bilo više iznosa, koliko se sjeća, koje je trebao plaćati. Tužitelj je iskazao da se ne može sjetiti je li naknadu platio posebno u gotovini ili mu je ustegnuto od kredita, da nije pitao za što se koristi ta naknada, shvatio sam da je to bio sastavni dio ugovora i da je neophodno da bi dobio kredit. Na pitanje tuženika je li ikada na toj adresi predmetnog stana obavljana neka registrirana djelatnost ili bilo sjedište trgovačkog društva ili obrta tužitelj je iskazao da je jedno 10-tak godina nakon sklapanja kredita supruga otvorila firmu i prijavila sjedište na toj adresi jer je sjedište negdje moralo biti, ali nije obavljala na toj adresi poslovnu djelatnost već su u tom stanu živjeli.

8. Iz Ugovora o kreditu i iz iskaza tužitelja proizlazi da tužitelj kao korisnik kredita ima status potrošača u smislu odredbe čl. 3. tč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje: ZZP), a obzirom da je predmetni ugovor o kreditu sklopio kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

10. Odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO) propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, ne činjenju ili trpljenju, dok je st. 2. navedenog čl. propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno određiva. Odredbom čl. 270. ZOO-a propisano je da, kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv da je ugovor ništav.

10.1. Odredbom čl. 272. st. 2. ZOO-a propisano je da ako treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu da je ugovor ništetan.

10.2. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a, važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

Odredbom čl. 84. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

11. Iz dijela odredbe čl. 2. ugovora o kreditu proizlazi da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, a koja odredba je sama po sebi lako uočljiva i jasna.

12. No valja istaknuti da je ugovorena naknada u ugovoru o kreditu naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti, sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu odredbe čl. 269. i čl. 272. ZOO-a naknada kao takva mora biti određena, odnosno određiva.

13. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je odredba čl. 2. predmetnog ugovora o kreditu u navedenom dijelu određena odnosno određiva, a isto tako nije dokazao da se prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo o tom spornom dijelu odredbe čl. 2. ugovora o kreditu.

13.1. Nadalje, iz Ugovora o kreditu kao i iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, pa po prirodi stvari se o odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati.

13.2. U odnosu na pozivanje tuženika na opće akte banke, valja istaknuti da tužitelj kao potrošač na temelju općih akata tuženika nije mogao predvidjeti ekonomske posljedice koja za njega proizlaze iz ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kredita.

14. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknade i troškova iz spornog dijela odredbe čl. 2. nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom da je na temelju takve formulacije tužitelj mogao znati samo da je dužan platiti naknadu i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, ali nije mogao ocijeniti zašto, kako i na temelju čega je dužan platiti iste.

15. Iz sadržaja spornog dijela ugovorne odredbe i nedostatka jasno definiranih parametara za naknadu, koji bi pritom bili razumljivi tužitelju kao prosječnom potrošaču, proizlazi da naknada za obradu kredita nije bila određena, a niti određiva, slijedom čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne odredbe nije jasan niti razumljiv bilo kojem prosječnom potrošaču, pa tako niti tužitelju.

15.1. S obzirom na utvrđeno očito je da tuženik nije na nedvojben način dokazao da je s tužiteljem u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovarao o spornoj odredbi i da ga je upoznao s parametrima o kojima ovisi iznos naknade te o posljedicama istog. Naime, banka je dužna upoznati klijente s elementima koji utječu na određivanje naknade kao i s posljedicama koje bi isto moglo imati na visinu njihove obveze jer je znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenitu i nedorečenu formulaciju o naknadi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, koja formulacija je tužitelju nerazumljiva.

Dakle, tužitelju su u samom ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti glede naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za njega iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužitelj samo općenito znao da je dužan platiti naknadu. Kako je odredba ugovora o naknadama od bitnog značaja i u konačnici ovisi isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti plaćanja istih, to predstavlja odredbu koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao korisnika kredita.

16. Kako je u ovom postupku utvrđeno da sporni dio odredbe čl. 2. predmetnog ugovora o kreditu nije određen niti odrediv to je dio te odredbe u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a ništav. Nadalje, utvrđeno je da je sporna odredba u navedenom dijelu prouzročila i znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava u navedenom dijelu i u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a.

16.1. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe iz čl. 2. Ugovora o kreditu valjalo je prihvatiti kao osnovan i temeljem odredbe čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZZP-a, čl. 3.-4., čl. 269., čl. 272. ZOO-a te Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. L. EZ 1993 L 95/29) odlučiti kao u točki I izreke presude.

17. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva valja istaknuti da tuženik nije osporio visinu tužbenog zahtjeva kako u pogledu iznosa koji tužitelj zahtjeva po osnovi plaćene naknade (glavnica) tako ni u pogledu kamata utuženih u apsolutnom iznosu. Također, iz potvrde tuženika od 12. lipnja 2025. proizlazi da je 30. ožujka 2006. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 4.185,85 kn što prema fiksnom tečaju iznosi 555,56 eur.

18. U odnosu na prigovor zastare valja istaknuti da sukladno pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva u svakom slučaju počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

18.1. Obzirom je u ovoj pravnoj stvari točkom I izreke presude utvrđena ništetnost odredbe o naknadi, kada je zastara ponovno počela teći po pitanju naknade, to prigovor zastare nije osnovan u smislu odredbe čl. 225. ZOO-a.

19. Slijedom navedenog sud nalazi da je tuženik u obvezi prema tužitelju vratiti sve što je stekao temeljem ništete odredbe ugovora, dakle, bez osnove i to sa zateznom kamatom od dana stjecanja pa do isplate, jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem.

20. Stoga je tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate iznosa koji je tuženik stekao na temelju odredbe ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita valjalo prihvatiti kao osnovan te naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 555,56 eur sa zateznim kamata od 9. listopada 2025. do isplate, sve temeljem odredbe čl. 323. st. 1., čl. 1111. st. 1., čl. 1115., čl. 29. ZOO-a, radi čega je odlučeno kao u točki II izreke presude.

21. U odnosu na zahtjev za isplatu iznosa od 1.042,15 eur, koji se odnosi na zateznu kamatu na iznos od 555,56 eur za razdoblje do 8. listopada 2025. valja istaknuti da tužitelj sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a ima pravo zahtijevati isplatu zatezne kamate na iznos plaćene naknade za obradu kredita od dana stjecanja tuženika do isplate pa samim time tužitelj ima pravo zahtijevati i isplatu zatezne kamate u apsolutnom iznosu od dana stjecanja tuženika do dana podnošenja zahtjeva za isplatu zatezne kamate izražene u apsolutnom iznosu. Slijedom navedenog, a kako tuženik nije osporio visinu tužbenog zahtjeva u dijelu radi isplate zatezne kamate u apsolutnom iznosu, valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate iznosa od 1.042,15 eur i odlučiti kao u točki III izreke presude.

22. U odnosu na zahtjev tužitelja za isplatu zatezne kamate na iznos od 1.042,15 eur za razdoblje od dana donošenja presude do isplate valja istaknuti da je odredbom

čl. 31. st. 1. ZOO-a propisano da na dospjele, a neplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, osim kad je to zakonom određeno dok je odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a propisano da se na iznos neisplaćenih kamata mogu zahtijevati zatezne kamate samo do dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Imajući u vidu da se postupak u ovoj pravnoj stvari vodi radi isplate naknade za obradu kredita naplaćene tužitelju na temelju predmetnog ugovora o kreditu (glavnica) to prema stavu suda, a u smislu navedenih odredbi ZOO-a, tužitelj nema pravo zahtijevati zateznu kamatu na u apsolutnom iznosu izraženu zateznu kamatu na neplaćenu glavnicu.

Slijedom navedenog valjalo je u tom dijelu odbiti zahtjev tužitelja i odlučiti kao pod točkom IV izreke presude.

23. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a, a obzirom tužitelj nije uspio u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva radi kojeg dijela nisu nastali posebni troškovi, i na odredbi čl. 155. ZPP-a.

23.1. Tužitelju je trošak postupka odmjerjen prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje u tekstu OT) i to za sastav tužbe u iznosu od 100,00 eur (tbr.7.tč.1.OT), za sastav podneska od 10. prosinca 2025. u iznosu od 100,00 eur (tbr. 8.tč.1.OT), za zastupanje na ročištu dana 10. rujna 2026. u iznosu od 100,00 eur (tbr.9.tč.1.OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 50,00 eur (tbr.9.tč.3.OT), sve uvećano za 25% PDV-a, što iznosi ukupno 437,50 eur.

Tužitelju je dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 110,00 eur i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 110,00 eur.

Slijedom navedenog tužitelju je dosuđen trošak postupka u ukupnom iznosu od 657,50 eur.

23.2. Odluka o kamati na dosuđeni trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a i na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

23.3. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom V izreke presude.

U Zagrebu, 30. rujna 2026.

Sudac:
Ana Santini Gazilj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbe županijskom sudu, koja se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka, putem ovoga suda. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

-od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, bez obzira da li je stranka na to ročište pristupila, odnosno

-od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

DNA:

1. tužitelj po pun. – uz rješenje za sudsku pristojbu za tužbu u iznosu od 110,00 eur i za presudu u iznosu od 110,00 eur
2. tuženik po pun.
3. spis

Broj zapisa: **9-3088d-eb02c**

Kontrolni broj: **00e01-fd5cc-2ed63**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.